

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců Mgr. Ondřeje Mrákoty a JUDr. Jakuba Camrdy v právní věci žalobce: **R. K.**, zastoupeného JUDr. Davidem Heryánem, advokátem se sídlem Na Chmelnici 289/22, Poděbrady, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Masarykova 427/31, Brno, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Ostravě ze dne 9. 4. 2014, č. j. 22 Af 7/2012 - 57,

t a k t o :

Návrh žalobce na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti **s e z a m í t á .**

O d ů v o d n ě n í :

Krajský soud v Ostravě rozsudkem ze dne 9. 4. 2014, č. j. 22 Af 7/2012 - 57, zamítl žaloby, kterými se žalobce domáhal přezkoumání rozhodnutí Finančního ředitelství v Ostravě (jehož působnost přešla s účinností od 1. 1. 2013 podle zákona č. 456/2011 Sb., o Finanční správě České republiky, na Odvolací finanční ředitelství - dále jen „žalovaný“) ze dne 16. 11. 2011, č. j. 8390/11 - 1505 - 800297, č. j. 8036/11 - 1505 - 800297 a č. j. 8035/11 - 1505 - 800297, kterými byla zamítnuta odvolání žalobce a potvrzena rozhodnutí Finančního úřadu v Opavě (dále jen „finanční úřad“) ze dne 7. 4. 2011, č. j. 118455/11/384914806717, ze dne 29. 3. 2011, č. j. 41944/11/384914806717, č. j. 41945/11/384914806717, č. j. 41939/11384914806717 a č. j. 41940/384914806717, jimiž finanční úřad vyměřil žalobci úrok z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2008, penále na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2005 a 2006 a penále na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2005 a leden 2006

Proti tomuto rozsudku podal žalobce (dále jen „stěžovatel“) kasační stížnost, v níž současně požádal o přiznání odkladného účinku. Návrh stěžovatel odůvodnil tím, že výkon rozhodnutí, jakož i samotná existence pravomocných rozhodnutí, mu mohou

způsobit nenahraditelnou újmu, kterou spatřuje v tom, že vzhledem k výši předmětných úroků z prodlení a penále by se jejich plněním mohl reálně dostat do úpadku. Dále by výkon rozhodnutí mohl znamenat narušení dobré pověsti stěžovatele ve vztahu k jeho obchodním partnerům a třetím osobám a stěžovateli a osobám, v rámci kterých působí, způsobit další hospodářské ztráty. Stěžovatel uvedl, že případné újmy v důsledku možného úpadku či újmy na pověsti by bylo vzhledem k dlouhé době prodlení možné jen těžko napravovat i v situaci, kdy by byl v řízení o kasační stížnosti úspěšný. Stěžovatel uvedl, že k výzvě Nejvyššího správního soudu bez zbytečného odkladu doloží svá tvrzení, a to zejména svými daňovými přiznáními a účetnictvím k prokázání rizika úpadku. Přiznání odkladného účinku se dle názoru stěžovatele nedotkne nepřiměřeným způsobem nabytých práv třetích osob, není ostatně ani způsobilé tyto účinky vyvolat. Přiznání odkladného účinku není podle stěžovatele v rozporu s veřejným zájmem, neboť ani pro finanční orgány nemusí být přiznání odkladného účinku kasační stížnosti přítěží, protože jeho přiznáním pouze dojde k odložení vykonatelnosti napadených rozhodnutí do doby rozhodnutí o kasační stížnosti. Stěžovatel tedy sice po určitou dobu nebude muset doměřený úrok a penále zaplatit, avšak bude k tomu povinen v případě neúspěšnosti kasační stížnosti. Veřejný zájem na vybírání daní není ohrožen, neboť jejich výběr bude jen odložen a nelze předem vyloučit úspěšnost kasační stížnosti. Závěrem stěžovatel navrhl, aby Nejvyšší správní soud vymezil rozsah odkladného účinku tak, že jeho přiznáním se pozastavují až do skončení řízení o kasační stížnosti účinky všech napadených rozhodnutí správce daně ve spojení s napadenými rozhodnutími žalovaného.

Žalovaný s přiznáním odkladného účinku kasační stížnosti nesouhlasil, neboť stěžovatel nedoložil svou finanční a majetkovou situaci, přičemž soud musí o návrhu na přiznání odkladného účinku rozhodnout ve lhůtě třiceti dnů. Žalovaný dále uvedl, že celková výše vyměřené daňové povinnosti stěžovatele činí 5777 Kč, tato částka není způsobila způsobit stěžovateli újmu, kterou uvádí.

Nejvyšší správní soud výzvou ze dne 14. 5. 2014, která byla stěžovateli doručena dne 18. 5. 2014, vyzval stěžovatele, aby ve lhůtě pěti dnů ode dne doručení této výzvy doložil svá tvrzení, jimiž odůvodňuje návrh na přiznání odkladného účinku, a to předložením konkrétních důkazů prokazujících, že mu hrozí nebezpečí vzniku nenahraditelné újmy.

Ve stanovené lhůtě stěžovatel žádné důkazy nepředložil, podáním doručeným zdejšímu soudu dne 23. 5. 2014 požádal o prodloužení lhůty k doložení svých tvrzení, kterými odůvodňuje svůj návrh na přiznání odkladného účinku, neboť jeho zástupce pobývá mimo území České republiky. Stěžovatel nespecifikoval, o jakou dobu by měla být stanovená lhůta prodloužena. Této žádosti Nejvyšší správní soud z níže uvedených důvodů nevyhověl a přistoupil k rozhodnutí o návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

Podle § 107 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), kasační stížnost nemá odkladný účinek; Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat. Ustanovení § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. se užije přiměřeně. Podle § 73 odst. 2 s. ř. s. je k přiznání odkladného účinku třeba, aby výkon nebo jiné právní následky rozhodnutí znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu,

pokračování

než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

Na pravomocný rozsudek krajského soudu je třeba hledět jako na zákonný a věcně správný, dokud není jako celek zákonným způsobem zrušen. Institut odkladného účinku je primárně spjat s žalobou jako nástrojem ochrany veřejných subjektivních práv adresáta veřejnoprávního působení. Odkladný účinek přiznávaný žalobě má tedy ochránit tohoto adresáta veřejné správy před případnými neodstranitelnými negativními následky aktu veřejné správy, přičemž podle § 2 s. ř. s. poskytují soudy ve správním soudnictví primárně ochranu veřejným subjektivním právům.

Dále je nutno podotknout, že sama kasační stížnost je opravným prostředkem mimořádným, neboť směřuje proti pravomocnému rozhodnutí krajského soudu. Přiznání odkladného účinku vůči pravomocnému rozhodnutí je třeba připustit pouze tehdy, jestliže nezbytnost odkladného účinku převáží nad požadavkem právní jistoty a stability právních vztahů opírajících se o pravomocná rozhodnutí orgánů veřejné moci. Nemůže být tedy prostředkem, který by měl odvrátit účinky pravomocného rozhodnutí pouze z důvodu stěžovatelem namítané a hypoteticky možné věcné nesprávnosti rozhodnutí. Takto extenzivní užití institutu odkladného účinku by vyžadovalo faktické předběžné posouzení pravděpodobného úspěchu kasačních námitek. Přiznáním odkladného účinku se prolamují právní účinky pravomocného rozhodnutí krajského soudu, na které je třeba hledět jako na zákonné a věcně správné, dokud není jako celek zákonným postupem zrušeno; tímto zákonným postupem ovšem není přiznání odkladného účinku, ale až meritorní výrok o kasační stížnosti. Přiznání odkladného účinku proto musí být vyhrazeno pro ojedinělé případy, které zákonodárce opsal slovy o nepoměrně větší újmě.

Nejvyšší správní soud konstatuje, že v posuzovaném případě stěžovateli výkonem napadených rozhodnutí nepoměrně větší újma ve smyslu § 73 odst. 2 s. ř. s. nehrozí.

Z obsahu spisu je zřejmé, že napadenými rozhodnutími Finančního ředitelství v Ostravě byly potvrzeny platební výměry finančního úřadu, kterými bylo předepsáno penále na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období roku 2005 ve výši 1527 Kč a za zdaňovací období roku 2006 ve výši 960 Kč (platební výměry ze dne 29. 3. 2011, č. j. 41944/11/384914806717 a č. j. 41945/11/384914806717), penále na dani z přidané hodnoty za zdaňovací období červenec 2005 ve výši 575 Kč a za zdaňovací období leden 2006 ve výši 109 Kč (platební výměry ze dne 29. 3. 2011, č. j. 41939/11/384914806717 a č. j. 41940/11/384914806717) a úrok z prodlení na dani z příjmů fyzických osob za zdaňovací období 2008 ve výši 2606 Kč (platební výměr ze dne 7. 4. 2011, č. j. 118455/11/384914806717). Celková výše daňové povinnosti stěžovatele tedy činí pouhých 5777 Kč, tato částka dle názoru Nejvyššího správního soudu zjevně nemůže vést ke stěžovatelem tvrzenému úpadku stěžovatele, s ohledem na její výši není ani způsobila mu způsobit nepoměrně větší újmu podle § 73 odst. 2 s. ř. s.

Již z tohoto důvodu nelze návrhu stěžovatele na přiznání odkladného účinku vyhovět.

Stěžovatel ostatně ani svá tvrzení nijak neprokázal, neboť nepředložil spolu se svým návrhem na přiznání odkladného účinku žádné důkazy k prokázání svých majetkových poměrů. Povinnosti prokázat svá tvrzení o svých majetkových poměrech si přitom stěžovatel nepochybně musel být vědom, neboť pro jejich nedoložení byly již v řízení před krajským soudem jeho návrhy na přiznání odkladného účinku žalobám zamítnuty (usnesení ze dne 31. 5. 2012, č. j. 22 Af 7/2012 - 32, usnesení ze dne 31. 5. 2012, č. j. 22 Af 8/2012 - 29, usnesení ze dne 31. 5. 2012, č. j. 22 Af 9/2012 - 29). Sám stěžovatel přitom již v návrhu na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti vyjádřil svou údajnou připravenost svá tvrzení bezodkladně doložit, přesto tak přes výzvu zdejšího soudu ze dne 14. 5. 2014 ve stanovené lhůtě neučinil.

Za této situace se návrh stěžovatele na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti jeví jako ryze účelový a stejně tak se jako účelová jeví i jeho žádost o prodloužení lhůty k doložení důkazů prokazujících jeho důvodnost. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že povinnosti doložit svá tvrzení o majetkových poměrech si musel být stěžovatel (resp. jeho zástupce) vědom nejméně od roku 2012, kdy byly jeho totožné žádosti krajským soudem z týchž důvodů zamítnuty. Stěžovatel měl tedy k opatření si předmětných důkazů více než dostatek času a nic mu nebránilo je předložit spolu s návrhem na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti.

S ohledem na uvedené tedy Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že v případě stěžovatele nejsou podmínky § 73 odst. 2 s. ř. s. dány, proto Nejvyšší správní soud podle § 107 s. ř. s. ve spojení s § 73 odst. 2 s. ř. s. návrh na přiznání odkladného účinku kasační stížnosti zamítl. Tím Nejvyšší správní soud žádným způsobem nepředjímá své budoucí rozhodnutí o věci samé.

Poučení: Proti tomuto usnesení **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 5. června 2014

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu